

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *Pesti városatyák albuma*

Forrás: *A Hétfo*

Bp.
(Hely)

918. IV 29
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy *352*

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Pesti városatyák albuma

XX.

Székely Ferenc *131*

Kissé rideg tekintetű és érdes szavú ur a Belvárosi Takarékpénztár és a Magyar Bank Székely Ferenc. Nem esoda, hogy nem lehet felmelegedni a beszédein és nem tudunk tapsolni, forró hévvel lelkesedni azért, amit tesz. A nagy vagyon, a banktőke hűvös józansága, egocentrikus önzése van benn azokban a megnyilvánulásaiban, amelyekhez a városházán és Belváros kerületi köreiből szerenesünk volt.

A nagybankok Lánosz Leóval és Krausz Simivel az élén igen gazdagon vannak képviselve a főváros közgyűlésén. Székely Ferenc azonban az egyetlen bankdirektor aki konkrét részt vesz a törvényhatóság munkájában, elár a bizottságokba és felszólal a közgyűlésen. Vakmerőség volna azt állítani, hogy Székely Ferenc valami tulságos szerensésen és rokonszenven képviselné a bankokráciát a közgyűlésen. Budapest népe előtt. Bizony fölötté eröltetjük magunkat, de a legszorgosabb kutatás dacára sem emlékszünk olyan felszólalására, amire azt mondhatuk volna: *ezt jó dolog volt szóvá tenni, ez tényleg a küzkölő polgárság javára szóló beszéd, vagy hogy na. ez a szívünkbe volt mondva*, és hasonlókat. A demokrata táborból is nagyon távol áll Székely Ferenc, akit az utóbbi években csak két dolog érdekelt: a főváros kölcsönei és a svábhgyi villáknak — *lőzte a sajátjának is* — a viz-ellátása. Igaz ugyan, hogy ezekben az években háboru is volt, egy szörnyű pusztító vihar söpörte végig a világot és

rengeteg volt a nyomor, baj és nélkülözés Budapest polgárai között, de a Székely Ferenc ezt nem vették észre, elzárták szívüket és Wertheimszekrényeiket a háboru és a nyomor nyomorultjai előtt. Oh, a bankigazgatók, ők zavartalanul ott ülhetnek most is az élet dusan megakott asztalánál és jegy nélkül élvezhetnék minden gyönyörűségét és gourmand kóját. A nyomor nagy világhórusa harsány háborus siralmokba tör ki, mi közük hozzá? Elni maguknak, a hausse és a konjunktúra örömének, a gazdagság tekintélyének s a közméltóságot is csak a maguk emelésére használni fel: ezt a programot a háboruban is változatlanul betartották a bankdirektorok. Székely Ferenc is mindvégig közönyös maradt, nem fáj neki, ami a város sok többi polgárainak fáj és elkekeríti az életét. Minderről nem vett tudomást és nem adta oda szívét a háborus Budapest megsokasodott, bus plebejusainak. A bankdirektorok nem tették ki szívüket a pesti nép elé a közgyűlés fórumán, — *de immár mindannyian tudjuk, hogy igen dus szörzet borítja el azt a szívet*. Bizony mondom nektek, nehéz a bankdirektor-városatyákkal szimpatizálni...

A városi és a nagypolitikában is talán legtöbbet szerepel Székely Ferenc a bank-városatyák közül.

A városi és a nagypolitikában is talán legmimint az a politikai humor, amelylyel az általa pénzügyileg támogatott Borszem Jankó című élelappban szolgálta a munkapárt politikáját. Humoros volt látni azt is, mint követte a legszembeötlőbb hinta politikát a választójog terén, amikor hol radikális, hol konzervatív álláspontot foglalt el aszerint, hogy melyik irányzat volt felül. Egyébként is nagyon humoros volt a politikai magatartása, egyszerre fujt

hideget és meleget. Egy híres belvárosi pártvasorán, amelyet még mult évben tartottak meg, így fejezte be beszédét: *Eljen az általános választójog — éljen Tisza István!*

Vázsonyi nevezte el *kétkulacos vasorázó Kinizsi Pálnak*. Pozícióját csak az tette rokonszenvenné, hogy a kerületi vezérségben ellenlábasa Polónyi Géza volt, de az utóbbi időben mind nagyobb a közeledés Székely klubja, a Belvárosi Polgári kör és a Saskör között. Már az ellenségeiért sem lehet többé szeretni Székely Ferencet, akit pedig tudása, okossága arra predestinálna, hogy közelebb férkőzhessen a pesti polgár lelkéhez és eredményesen szolgálhassa Budapest haladásának s a polgárság jólétének érdekeit.

Ha Székely Ferenc egyszer elvetné a bankigazgató rideg egoizmusát és őszintén és igazán a köönség érdekeiért, a szenvedő pesti nép boldogulásáért akarna harcolni, tehetségének hatalmas hasznát látná a főváros és népe. Székely Ferenc ezt igazán megengedheti magának és ha mi neki volnánk, egy percig sem haboznánk, — még ha a többi bankdirektorok érthetetlen bolondságnak tartanak azt, hogy valakinek a népért és a város haladásáért önzetlenül is doboghat a szíve.